

YRJÖ KETONEN

HUUMEPOLIISIN JALANJÄLJISSÄ

Helsingin poliisin
huumerikostutkintaa
viideltä vuosikymmeneltä

Yrjö Ketonen

Huumepoliisin jalanjäljissä

Helsingin poliisin
huumerikostutkintaa viideltä
vuosikymmeneltä

SAGA Egmont

Huumepoliisin jalanjäljissä: Helsingin poliisin huumerikostutkintaa viideltä vuosikymmeneltä

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2015, 2023 Yrjö Ketonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727103969

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Niin pieni ja hauras purteni on,
on avaruus alla ja yllä.
Voi aalto mun ahmata armoton
pois yhdellä henkäisyllä.

Lauri Pohjanpää

TOIMITTAJAN SAATESANAT

Yrjö Ketonen

RIKOSYLIKONSTAAPELI EVP.

Huumeita on ollut Suomessa saatavissa satoja vuosia. 1920-luvulla alettiin kuitenkin puhua jo huumeongelmasta. Huumeiden käytön varhaisimmista vaiheista kertoo Mikko Ylikankaan kirja *Unileipää, kuolonvettä, spiidiä*. Huumeet Suomessa vuosina 1800–1950. Lainsäädäntö antoi mahdollisuuden puuttua huumeiden käyttöön ja kauppaan vasta vuonna 1966, kun huumausaineiden käyttö kriminalisoitiin. Tämä kirja keskittyy sisällöltään huumeisiin niiden kriminalisoinnin alkuaajoista tähän päivään.

Helsingin huoltopoliisin yhteyteen perustettiin 1.5.1967 viisihenkinen huumausaineryhmä, jota johti ylikonstaapeli Lauri Vuori. Hän oli esitellyt vasta perustetun ryhmän konstaapeleille jäniksen papanan kokoista ruskeaa ainetta sanoen sen olevan hasista ja todennut, että ”Tätä pitäisi olla kaupungilla ja poliisin tehtävä on hakea sitä”, muistelee Raimo Wessberg. Tästä

ajankohdasta voidaan sanoa poliisiin huumausainerikostutkinnan alkaneen Suomessa. Aluksi ei tiedetty, minkälaisia huumeita oli ja missä ja keiden keskuudessa niitä liikkui. Ensimmäisillä huumeryhmän poliiseilla oli työnsä ideoina aikaisemmat kokemukset viinaryhmissä toimimisesta. Huoltopoliisissa pidettiin irtolaisista henkilölehtiä, joissa oli sodan ajoista lähtien merkintöjä narkomaaneista. Heitä tiedettiin olevan Suomessa joitakin satoja, korkeintaan viisisataa. Henkilölehtiin perehtymällä ja huoltopoliisiin ”Piikkinokka” Risto Laaksosen opastuksella päästiin tutkimaan narkomaanien asuntoja. Sodanjälkeiset narkomaanit käyttivät Algidonia, Medhedriniä, Preludinia, Ritalinia ja Fenmetralinia. Pian kävi selville, että nuoret myivät toisilleen Helsingin keskustassa marihuanaa ja hasista.

Huumeryhmä yhdistettiin sittemmin rikospoliisin organisaatioon ja henkilöstöä vahvistettiin niin, että 1970-luvun puolenvälin tienoilla vahvuus nousi neljääkymmeneen poliisiin. Toimintatapana oli liikkua ulkosalla pääasiassa niissä kohteissa, joissa tiedettiin aineiden kanssa touhuajien olleen ja kohdanneen toisiaan. Huumerikokset selvitettiin tuolloin kenttätoiminnan, tiedottajatoiminnan ja kuulustelutaitojen avulla. Huumerikollisuus on niin sanottua piilorikollisuutta, minkä vuoksi poliisin on itse löydettävä selvitystä vaativat jutut. Tämä korostaa tiedonhankinnan merkitystä ja sen vuoksi poliisi pyrkii luomaan luottamuksellisia suhteita henkilöihin, joilla on tietoa siitä, mitä huumepiireissä milloinkin tapahtuu. Tällaisia henkilöitä kutsutaan poliisin keskuudessa avustajiksi, tiedottajiksi tai ilmiantajiksi.

Ensimmäinen huumeaalto Suomessa oli vuosina 1966–1981. Vuonna 1982 alkoi toinen huumeaalto, jota edelsi nuorten

kiinnostuksen puute huumeita kohtaan. Huumerikollisuus siirtyi ulkoa sisätiloihin. Järjestäytyneen rikollisuuden läpimurto tapahtui 1980-luvun lopulla ja kasvoi radikaalisti 1990-luvulla. Huumeongelma tuli koko Suomea kattavaksi 2000-luvulla. Huumepoliisin täytettyä 45 vuotta toukokuussa 2012 tutkijaresurssit olivat riittämättömät ongelman suuruuteen nähden. Ulkomaalaisten osuus törkeissä huumerikoksissa vuonna 2012 oli jo yli 35 prosenttia. Niiden selvittelyssä jo pelkästään tulkkien palkkiot olivat merkittävän suuria.

Muuntohuumeiden osuus huumemarkkinoilla on uusi haaste. Kannabiksen kotikasvatus on yleistymässä kuten myös lääkkeiden päihdekäyttö. Pienet takavarikot ovat muuttuneet jopa satojen kilojen hasiseriksi ja kymmenienkin kilojen amfetamiinitakavarikot ovat yleistyneet. Subutexin huumaava käyttö on tullut paljon heroinin tilalle. Huumaantuneina ajavien kuljettajien määrä liikenteessä on moninkertaistunut.

Tämän julkaisun tarkoituksena on tallentaa tuleville polville huumepoliisin veteraanien ja myös nykyisten aktiivien kokemuksia ja ajatuksia poliisin huumerikosryhmän työn alkuvaiheista tähän päivään asti. Huumepoliisityöstä on kirjoitettu lähinnä fiktiivisiä romaaneja. Lisäksi on julkaistu joitakin yksittäisten huumepoliisien elämäkertoja ja tutkimuksia, kuten Torsti Koskisen tutkimus *Helsingin huumeet 1966–1999*. Toistaiseksi kuitenkin puuttuu moniääninen historiikki huumepoliisin työstä. Tämä kirja on koostettu allekirjoittaneen tekemien henkilökohtaisten haastattelujen pohjalta. Joillekin olen antanut orientoitumiskaavakkeen edesauttamaan omakohtaista kirjoittamista. Näin on saatu tietoa siitä, miten huumerikoksia alkuaikoina selvitettiin, miten huumerikollisuus on kasvanut ja miten se on muuttanut muotoaan ajan saatossa

sekä miten rikostutkinta on pystynyt vastaamaan rikollisuuden haasteisiin. Teoksesta ilmenee myös, mihin keinoihin poliisit ovat luottaneet huumarikollisuuden rajaamistyössä.

Huumepoliisit kertovat artikkeleissa myös huumekoulutuksesta sekä työyhteisön ilmapiiriä koskevista kysymyksistä. Koulutuksen osalta voidaan todeta, että huumepoliiseilla on sama koulutus kuin muillakin poliiseilla, mutta sen lisäksi poliisiopistossa alettiin 1970-luvun alkupuolella järjestää muutaman päivän mittaisia huumausainerikostutkintakursseja. Lopultakin paras kouluttaja on itse työ.

Ensimmäiset huumausaineita käsittelevät kirjat ilmestyivät 1970-luvulla. Vuonna 1970 tuli poliisien käyttöön keskusrikospoliisin koostama oppimateriaali huumausaineista. Samoihin aikoihin ilmestyi myös Pirkko ja Juhana Idänpää-Heikkilän kirja *Huumeet*. 1970-luvun puolivälissä Yhdysvaltojen oikeusministeriön DEA (Drug Enforcement Administration) alkoi järjestää poliiseille huumausainekursseja Pohjoismaissa. Näille kursseille pääsi myös suomalaisia huumepoliiseja. Kurssien painopiste oli kansainvälisessä toiminnassa ja huumausainerikosten paljastamisessa. Koulutusta lisättiin huumausainerikollisuuden kasvaessa. 1980-luvun puolivälissä suomalaisia huumepoliiseja osallistui DEA:n kolmiviikkoisille kursseille, joissa käsiteltiin muun muassa huumarikollisuuden johtamisongelmia, huumekaupan ilmiöitä, tiedon keräämistä ja analysointia sekä viestinnän psykologiaa. Myös ”kehon kielen” koulutuksesta kiinnostuttiin Suomessa. Kehityksen kannalta tuloksellisiksi osoittautuivat vuodesta 1982 alkaen toteutetut Poliisin ja Tullin (PTN) yhteistyöryhmät. Suomen liittyttyä Euroopan Unioniin vuonna 1995 suomalaisia

pääsi osallistumaan Europolin työryhmiin, joissa kartoitettiin huumausainerikollisuutta erilaisissa projekteissa.

Kirjan haastateltavat arvioivat myös oman kokemuksensa pohjalta, millainen on hyvä huumeполии. Haastateltavat palauttivat mieliinsä merkittävimmät ja toisaalta harmittavimmat tapahtumat työssään. Näin lukija pääsee tuntemaan, millaista huumeполииsityö on ollut vuosikymmenten varrella. Kunkin artikkelin alkuun on lisäksi kirjattu motoksi haastateltavan merkittäväksi kokema näkökulma huumeполииsityöstä.

Parhaimmat kiitokset haastatelluille ja kirjoittajille, jotka auliisti tulivat mukaan tähän hankkeeseen. Kiitokseni tahdon osoittaa myös Kirjailijoiden ja kääntäjien kirjastoapurahalautakunnalle, jonka myöntämä apuraha edesauttoi kirjan valmistumista. Suuret kiitokset FM Kaija Haikolalle tekstin oikoluvusta. Erityiskiitos vaimolleni Kirsimarjalle myötätuesta kirjahankkeen kaikissa vaiheissa.

Toukokuussa 2015

Yrjö Ketonen

HUUMAUSSAINEPOLITIIKASTA SUOMESSA VUONNA 2012

THL – RAPORTTI 75/2012 HUUMETILANNE SUOMESSA

Huumaussainepolitiikan tavoite on huumaussaineiden käytön ja levittämisen ehkäiseminen siten, että niiden käytöstä ja torjunnasta aiheutuvat taloudelliset, sosiaaliset ja yksilölliset haitat ja kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi. Yhteiskuntapoliittisilla toimilla, kansallisella lainsäädännöllä ja kansainvälisillä sopimuksilla ehkäistään huumaussaineiden käyttöä ja tarjontaa, vähennetään huumaussaineiden aiheuttamia haittoja, pyritään saamaan huumeongelmista kärsivät mahdollisimman varhain hoitoon ja saatetaan laittomaan toimintaan syyllistyneet rikosoikeudelliseen vastuuseen.

Sosiaali- ja terveysministeriö koordinoi Suomen huumaussainepolitiikkaa, jota eri hallinnonalat yhteistyössä toteuttavat. Ministeriön johtaman huumaussainepoliittisen koordinaatioryhmän tehtävä on kehittää ja sovittaa yhteen

valtakunnallista huumausainepolitiikkaa sekä seurata huumausainetilanteen kehitystä. Suomen huumausainepolitiikka perustuu valtioneuvoston periaatepäätökseen huumausainepolitiikasta vuosille 2012–2015 sekä vuonna 1997 hyväksyttyyn huumausainestrategiaan. Suomi noudattaa ja panee toimeen huumausainepolitiikassaan Yhdistyneiden kansakuntien huumausaineiden vastaisia sopimuksia ja päätöksiä sekä Euroopan unionin huumausainesstrategiaa vuosille 2005–2012.

Huumausainepolitiikan toteuttamiseen vaikuttavat merkittävästi yhteiskunnan asenne huumeisiin ja yhteiskunnan huumeiden torjumiseen suuntaamat resurssit: Raha ja virat. Huumepolitiikan koordinaation kannalta tärkein yhteistyöelin on sosiaali- ja terveysministeriön johtama kansallinen huumausainepoliittinen koordinaatioryhmä, johon kukin hallinnonala tuo keskusteltavaksi yleistä huumausainepoliittista merkitystä sisältävät valmistelussa olevat asiat.

Ryhmässä ovat edustettuina sisäasiainministeriö, poliisihallitus, oikeusministeriö, valtakunnansyyttäjävirasto, valtiovarainministeriö, tulli, opetus- ja kulttuuriministeriö, opetushallitus, ulkoasiainministeriö, terveyden ja hyvinvoinnin laitos ja lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus Fimea. Koordinaatioryhmä käsittelee muun muassa lainsäädäntömuutoksia ja uusia tutkimustuloksia ja tekee aloitteita uusista toimenpiteistä. Koordinaatioryhmä raportoi valtioneuvostolle huumausainetilanteesta ja uusista toimenpiteistä säännöllisesti. THL – Raportti 75/2012 Huumetilanne Suomessa 2012.

Tutkimuksen mukaan haittojen vähentäminen ei ole uhannut huumeiden kieltolakipolitiikkaa, vaan on muodostunut sen

osaksi. Haittojen vähentämistä on toteutettu perustamalla ruiskujen ja neulojen vaihtopisteitä (huumeiden käyttäjien terveysneuvontapisteitä) laajentamalla opioidikorvaushoitoa. Tämä on merkinnyt erikoistuneiden, lääketieteeseen pohjautuvien palvelujen syntyä ja lääkärikunnan lisääntyntä panosta huumeongelman hoidossa. Samanaikaisesti huumeiden käytön rikosoikeudellinen kontrolli on tehostunut.

Haittojen vähentäminen ei näin ole merkinnyt siirtymää liberaalimpaan huume politiikkaan, eikä se ole heikentänyt perinteistä huumeiden totaalkieltoon perustuvaa politiikkaa. Sen sijaan haittojen vähentäminen yhdistyneenä rankaisevaan kieltolakipolitiikkaan muodostaa Suomessa vallalla olevan kahden raiteen huume poliittisen paradigman. (Tammi 2007).

Vuonna 2008 hyväksytty Aarne Kinnusen väitöskirjatutkimus arvioi, että sosiaali- ja terveystieteellisistä painotuksista huolimatta suomalainen huume politiikka hyödyntää edelleen rikosoikeusjärjestelmää.

MUUNTOHUUMEET AJANILMIÖNÄ KULKEE POLIISIN EDELLÄ

Yrjö Ketonen

Huumerikollisuus on vuodesta 1966 asti ollut aineiden kanssa toimijoiden ja poliisin välistä kilpajuoksua, jossa poliisi on ollut aina milloin vähemmän, milloin enemmän jälkijunassa. Huumepoliisin alkumetrit menivät hapuilla, kun pyrittiin tekemään selkoa, minkälaisia huumeet olivat ja missä niitä liikkui. Juttuja selvitettiin tiedonhankinnan, seurannan ja kuulustelujen avulla takavarikkojen ollessa pääosin varsin pieniä. Käyttäjien ja myyjien suosimat paikat opittiin ja siten päästiin kiinni tapahtumiin.

Käytännön työhön opittiin omakohtaisten kokemusten kautta. Varsin varhain, jo 1970-luvun alkuvuosina katsottiin tarpeelliseksi ottaa käyttöön huumerikostutkimuskursseja ja kansainvälinenkin yhteistyö tiivistyi. Maailmalla käytössä olleiden keinojen, kuten poliisin toimiminen ostajana ja vihjepalkkioiden maksaminen, käyttäminen oli olematonta.

Ilman puhelinkuunteluoikeuttakin piti Suomessa tulla toimeen aina 1990-luvulle saakka. Huumerikollisuus alkoi jo 1970-luvun jälkipuoliskolla vetäytyä Helsingin keskustasta eri kaupunginosiin ja Helsingin rajojen ulkopuolelle ja se kattaa tätä nykyä koko maan.

Valvontaresurssien rajallisuuskkin vie mahdollisuudet pitää huumerikollisuutta kurissa. Huumerikosten määrä on karannut kauaksi huumetutkijoiden resursseista. Kontrollitoimilla pyritään rajaamaan tarjontaa, jossa ulkomaalaisten osuus on törkeiden huumausainerikosten osalta jo yli 35 prosenttia. Yksittäisten isojen juttujen selvittäminen sitoo kymmenenkin poliisia useaksi kuukaudeksi.

Perinteisiä huumeita on paljon ja niiden rinnalle on pulpahtanut yhä useammin mitä erilaisimpia muuntohuumeita, joita lainsäädäntö ei ole vielä luokitellut huumausaineiksi, vaikka ne ovat ainakin yhtä vaarallisia kuin laissa kielletyt huumeet. Näin huumeongelma on entisestään saamassa etumatkaa valvontaviranomaisista. Myös internet on tuonut huumeet kaikkien ulottuville. Suomessa oltiin hereillä MDPV:n (metyleenidioksyprovaleroni) luokittelemisessa huumeeksi. Ripein lainsäädännöllisin toimin tämä ihmisuhrejakin vaatinut aine, joka kuului aluksi vain sakotettavan lääkerikoksen piiriin, saatiin luokiteltua huumausaineeksi.

Kehitys johti kuitenkin siihen, että Suomeen alettiin tuoda hieman muutettuja vaikutuksiltaan vastaavanlaisia aineita. Muuntohuumeiden maahantuonti on kasvanut rajusti. Tuoreiden tilastojen mukaan tuli takavarikoi vuonna 2011 ennätykselliset 264 713 lääkkeeksi luokiteltua tablettia tai ampullia kaksinkertaista edellisen vuoden takavarikkomäärät. Hyvin suuri osa näistä lääkkeistä oli muuntohuumeita.

Uusittu huumelainsäädäntökään ei pysty vastaamaan maahantuonnin räjähdysmäiseen kasvuun. Sitä paitsi lainsäädäntö ei pysy siinä nopeudessa, jolla muuntohuumeita syydetään markkinoille yhä kiihtyvää vauhtia. Kesäkuussa 2011 tuli kuitenkin voimaan huumausainelain (378/2008) muutos. Sen mukaan Suomi voi jatkossa itse luokitella muuntohuumeita huumausaineiksi valtioneuvoston asetuksella. Muutoksen myötä EU:n uusien aineiden varoitusjärjestelmään ilmoitettu aine voidaan terveysvaarojen arvioinnin jälkeen määrittää kansallisesti huumausaineiksi. Suomi voi kansallisesti luokitella muuntohuumeiden lisäksi myös lääkeaineita huumausaineiksi, jos ne ovat farmakologisilta ominaisuuksiltaan rinnastettavissa huumausaineiksi. Mahdollisuuteen tartuttiin ripeästi, ja pian lakimuutoksen jälkeen lääkeaine tapentadoli luokiteltiin Suomessa huumausaineeksi 1. päivänä marraskuuta 2011 asetuksella 1093/2011.

SEITSEMÄN UUTTA AINETTA LUOKITELTIIN HUUMAUSAINEIKSI

Seitsemän Suomessa käyttöön vakiintunutta muuntohuumetta on nyt saanut huumausaineluokituksen. Näiden joukossa on synteettiset kannabinoidit JWH-018, JWH-073 ja JWH-081, MDPV:n kaltainen mCPP, MDPV:n johdannainen metynoli, keskushermostoa stimuloiva, alun perin ADHD-lääkkeeksi kehitetty 2-DPMP sekä LSD:n kaltainen Bromo-Dragonfly, jotka luokiteltiin huumeiksi 12.3.2012 asetuksella 117/2012. Näiden aineiden luvaton valmistus, maahantuonti, kauppa, hallussapito ja käyttö ovat nyt huumausainelain mukaisesti kiellettyjä.

Muuntohuumeet on suunniteltu kiertämään huumelainsäädäntöä. Lainsäädäntö mukautuu takapainotteisesti

muuntohuumeisiin, seuraten kuitenkin aktiivisesti kehitystä ja on näin merkittävällä tavalla mukana antamassa mahdollisuuksia huumerikollisuuden torjuntaan.

HUUMETORJUNNASSA TÄRKEÄÄ

Valvontaviranomaisten painopisteenä on pyrkiä rajoittamaan huumeiden tarjontaa. Yhä myönteisempien asenteiden lisääntyminen aina vain kattavamaksi yleiseksi mielipiteeksi nostaa esiin kasvavan tarpeen pyrkiä ”suojarokottamaan” nuoret huumeilta eli meidän kaikkien asia on pyrkiä vaikuttamaan kysyntään. Jos ei ole kysyntää, tarjonnalta putoaa pohja pois. ”Vanhempien huolenpito ja vastuunkanto on ainoa myös tieteellisesti todistettu huumeilta suojaava tekijä.” (Duodecimin ja Suomen akatemian lausuma).

VIRANOMAISET OVAT HUOLISSAAN

Toivottavasti yhteiskunnassa on herkkää korvaa kuulla viranomaisten, erityisesti poliisien, kantamaa huolta nuorten huumeiden kokeilusta ja käytön karkaamisesta käsistä. Tiuhaan tahtiin tulee esiin yläasteikäisten keskuudessa paljastuneita huumeporukoita.

JOITAKIN ESIMERKKEJÄ HAVAINNOLLISTAMAAN NUORTEN KIINNOSTUSTA HUUMEISIIN

Liedossa jäi kiinni kerralla 40 nuorta. Liedon kunnantalolla pidettyyn vanhempainiltaan vuonna 2012 osallistui miltei 200 huolestunutta aikuista. Hyvä näin. Aina on parempi ennalta estää, kuin koettaa vieroittaa ihminen huumeekoukusta.

Loviisan seudulla tiedetään poliisin paljastaneen huumevälitysvyyhdin, jossa nuorten epäillään keränneen rahaa

muun muassa viikkorahoistaan yhteisiin potteihin marihuanan ja kannabiksen hankkimista varten. Nuorin jutussa epäilty oli 13-vuotias. Puuhaan osallistujat kerättiin Facebookista ja tekstiviestein. Toiminnan tiedetään levinneen myös Porvoon seudulle vuonna 2012.

Hämeenkyrössä on vuonna 2012 puolestaan paljastunut tullin ja Ikaalisten poliisin yhteistyönä noin kolmenkymmenen 15–18-vuotiaan ylläpitämä laaja huumevälitysringi, jossa päätekijäksi epäilty on 15-vuotias hämeenkyröläispoika. Hän oli tilannut kannabista useisiin eri Poste restante -osoitteisiin lähinnä Keski-Euroopasta ja Suomesta. Poliisi arvelee, että kauppaa on käyty myös kouluissa, koska epäillyt välittäjät ovat itsekin koululaisia.

Ongelmat tulevat esiin myös päihdetyössä. Päihdetyöntekijä Reija Heikkinen kertoi Kainuun Sanomissa 25.9.2012 oman alueensa tilanteesta, että huumeongelma on ryöstäytynyt käsistä Kainuussa, jossa ei ole resursseja vastata lisääntyneeseen huumeiden käyttöön. Päihdetyöntekijät, joita koko Kainuussa on kolmasosa minimisuosituksesta, tekevät työtä aikuisten parissa. Alle 18-vuotiaiden riippuvuuksien hoidosta ei ole vastuussa mikään taho. Opiskelijaterveydenhuollossa ihmetellään, minne ongelmaiset ohjataan hoitoon: Psykologille, psykiatrille vai minne? Alle 18-vuotias kun ei pääse A-klinikalle.

PAHOINVOINTI HAASTEENA HUOLEEN

Irmeli Järventie on tutkimuksissaan vuonna 1997 tuonut esiin muun muassa seuraavaa:

- kolmasosalla lapsista on kielteinen identiteetti ja huono perushoiva

50 vuotta huumeita ja rikostutkintaa Helsingin kaduilla.

Kun Helsingin poliisin huumeryhmä perustettiin vuonna 1967, ei ensimmäisillä huumeполиiseilla ollut juurikaan tietoa siitä, mitä huumeita kaupungissa ylipäätään liikkui ja kuka niitä käytti. Nykyään huumerikollisuus on kytkeytynyt kansainväliseen järjestäytyneeseen rikollisuuteen ja huumerikosten määrä ylittää rikostutkijoiden resurssit.

Huumeполиisin jalanjäljissä on kiehtova katsaus Helsingin poliisilaitoksen huumeryhmän toimintaan ja suomalaisen huumerikollisuuden historiaan. Viisi vuosikymmentä kattava historiikki avaa huumausainepolitiikan ja yhteiskunnan asenteiden muutoksia ja päästää ääneen huumeполиiseja niin päällystöstä kuin kenttätöontekijöistä.

Huumeполиisin jalanjäljissä -kirjan toimittanut Yrjö Ketonen on eläkkeelle jäänyt rikosylikonstaapeli, joka on myös kiertänyt kouluissa tekemässä huumevalistusta.